

יוסף ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
 העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ג מרחשון התשע"ז

שבת שלום

שבת יגו שבט ה-תשפ"ב
 פרשה: **בשלח**
 הפטרה: **ותשר דבורה**

הדלקת נרות - 16:35
צאת השבת - 17:29
ר"ת: 18:01

הדלקת נרות בשבת הבאה **16:42**

שבת	תור
5:38	5:36
5:45	5:43
6:40	6:38
11:49	11:51
12:15	12:17
16:58	17:04

אמרות יוסף ורחל

"מה תצק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו"

מדוע באמת צק משה, והלוא ידע היטב כי ישועת ה' בוא תבוא, שהרי הקב"ה אמר לו זאת מראש? אלא כשראה משה רבנו את התגברות טומאת מצרים ואת צערם של ישראל, לא הייתה בו סבלנות אפילו לרגע אחד והוא לא היה יכול לעצור ברוחו, לכן החל לצעוק.

העלון לרפואת חמי וחמתי שלום בר שמה ומרים בת רחל מנשה בר דוד וברוריה הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"זכור אל תשכח"

מרוכים הם הנושאים והאירועים הכלולים בפרשתנו אולם נושא אחד הרשים ביותר את עמנו ונקבע חיוב זכרוננו לדורות, מעוגן במצוות עשה ולא תעשה, זו היא מלחמת עמלק. יש להתבונן ולהבין מפני מה התורה כל כך החמירה בזכירת הנושא. נאמר מפי הגבורה למשה "כתב זאת זכרון בספר", והדברים נשנו במשנה תורה, "זכור את אשר עשה לך עמלק" והצווי "תמחה את זכר עמלק", הרי לעמנו היו מלחמות אין סוף במשך הדורות ולא מצינו בשום מלחמה תגובה כה קשה ונחרצת: לזכר, ולמחות את שם העם ההוא מתחת השמים.

כדי להבין את ההתייחסות הזאת, עלינו להעמיק ולהבין, שמלחמה זו מניעה היו שונים מכל סוגי מלחמה בעולם. בדרך כלל מלחמה של עם נגד עם היא על בעיות כלכליות, שטח, שליטה או פעולות גמול על מעשים שבעבר.

לעמלק שהתנפל על עם ישראל עם יציאתו לחירות לא היו כל הסיבות האלו, עם ישראל לא בא על ארצו לא היו כל מפגשים מכל סוג שהוא בעבר. עצם ההתעוררות של להלחם בישראל נבעה משנאה תהומית נגד גילוי אורם של ישראל ועלותם על במתה ההסטוריה. כל תפישת העולם של עמלק היא לחיות ללא כל דין וחשבון, אלא במקרה במקרים המזדמנת "אשר קרד בדרך", שהוא חשב הכל במקרה. ואילו ישראל תעודתם בעולם היא לפרסם שם אלוקי עולם, אמונה בשכר ועונש, יש תכלית לאדם עלי אדמות, ולכן זכירת מה עשה לנו עמלק באה להחזיר למודעות שלנו את תפקידנו ומשימותינו בעולם. לא רק למחות את העם הזה מתחת שמי השמים (אם בכלל הוא קיים עדיין) אלא להאיר את מחשבי ארץ של הכפירה באור תורת אמת.

לאור גויים, בזה מקיימים את מחינת עמלק. מחינת התיזה שלו, תפישת העולם שלו שהיתה על כפירה וחיי הומר. השפת אמת אומר שכל שמירת שבת כהלכתה יש בה משום מחינת עמלק.

בזמננו שעמנו חוזר ומשקם את חייו הלאומיים בארץ נחלת אבותינו, ישנה התגברות השנאה של אומות העולם ממזרח ומערב גם יחד למנוע את גילוי אורם של ישראל.

ולכן דוקא בתקופה זו הציבור המאמין בנצח ישראל צריך להתגבר באמונה ובבטחון, הן במה שנוגע לשמירת הפיזית על עמנו ומרחבי ארצנו, והן במה שנוגע לשמירת צבינוה של מדינת ישראל שחותם קדושת החיים היהודיים צריך להתגלות בכל.

בתקופה שזוכה שעוד בדורנו תתקיים מצות מחינת עמלק לגמרי ואזי נזכה שהשם יהיה שלם ושמו יהיה אחד.

"תשעת סוחרי הזהב, והסוחר העשירי" המשך

חלפו עברו כמה שנים, ואט אט התגבשה אצל קבוצת הסוחרים ההבנה כי טוב יעשו אם יתאחדו ביניהם, ויעשקו בחבורה אחת את כלל תושבי קושטא.

באחד הערבים נתכנסה חבורת הסוחרים בביתו של אחד מהם, על ספלוני קהוה וצלוחיות רחת לוקוס מעוטרות.

שם, בקשר של רשעים, גמרו אומר תשעת הסוחרים לפתוח חברת אחת גדולה ולשתף בה את כל מיני העורמות והמזימות. כנגד הלוקוחות.

רק חכם יוסף לא היה שותף למזימה. ולא שהסוחרים לא הזמינוהו; אדרבה, הם באו עמו בדברים, ניסו לפתותו בחלקת לשונם. ביודעם כי שמו הטוב יסייע להם להפיל בפת עוד ועוד לקוחות, שטחו לפניו הצעות מפליגות לקבל אחוזים ניכרים מן הרווחים.

אולם חכם יוסף רחה הכל בשאט נפש. הוא לא היה מוכן לתת ידו להפקעת מחירים ולרמאות זדונית. גם לא תמורת כל הון שבעולם.

עם פתיחת חנות הזהב הגדולה בשוק המרכזי של קושטא, נשמע קול הברה בעיר. הלוקוחות שנכנסו להתרשם יצאו בפיות פעורים ובגבות מורמות. סוחרי הזהב ידעו כיצד לכבוש את ליבם של הבאים, בפאר והדר, יופי וזן שכמותם טרם נראו בשוק הקושטאי.

רק חכם יוסף נותר בחנותו הקטנה והצנועה, ממתין לחוג לקוחותיו הנאמנים, עיניו נשואות השמימה, בתפילה לבורא עולם הון ומפרנס לכל חי, שלא יעזבנו ולא יטשנו.

שלושה חודשים לאחר מכן, נראה היה כי תשעת הסוחרים עומדים להכפיל ולשלוש את הונם.

הסולטן עמד להשיא את שני בניו. ומזכירו האישי נשלח לשוק של קושטא על מנת להזמין אל הארמון את סוחרי התכשיטים והזהב, להציג לפניו את מרכולתם ולשמוע כמה יבקשו עבור נדוניות התכשיטים שהוא מועיד לשתי בנותיו.

תחנתו הראשונה של המזכיר הייתה, איך לא. חנות הזהב הגדולה והחדשה שנפתחה זה לא מכבר. משעה שעבר את מפתן החנות, נלכדו רגליו ברשתם של הסוחרים.

הללו, ששנאתם לחכם יוסף בעבעה בהם כיורה של רותחין, תקעו בידיו כיס ובו מאה דינרי זהב וביקשו-תבעו: "הזמן רק אותנו אל הארמון, והצג אותנו בפני הסולטן בסוחרים נפרדים, שאינם קשורים זה לזה. אך את חכם יוסף מזרחי אל תזמין אל הארמון, בשום פנים ואופן!"

"כאשר יקבל הסולטן את הצעותינו וירכוש מאתנו תכשיטים בהון רב", ברקו עיניהם בחמדנות, "נכפיל את הסכום שבידיך!"

יומיים לאחר מכן נתגשמה משאלת ליבם של הסוחרים. הם מצאו עצמם יחד. כולם, בארמונו של הסולטן.

הסולטן ישוב היה על כורסתו המרופדת ארגמן, רגליו משוכלות, נרגילת עין תקועה בזווית פיו. הוא סימן בידו לתשעת הסוחרים, שכרעו על ברכיהם לפניו, והללו קמו מן השטיח הכבד. ניגשו אל שולחן השנהב המחוטב, והריקו את תרמילי העור שבידיהם, בבת אחת.

ברק אור הציק את החדר. ערימת תכשיטי הזהב גרמה לסולטן להשמיע שריקת התפעלות, שלא נעלמה מאוזניהם המחודדות של הסוחרים.

"השאיירו כאן את כל התכשיטים" הורה הסולטן. "אני רוצה לבחור מהם בניחותא, יחד עם שני בני. מחר יחזרו הבנים ממסע ציד. ויחד נבחר את המרהיבים שבתכשיטים!"

הודעות מרכז "חסידי יוסף ורחל" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין
 לע"ג מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
 כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרשב"צ ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

העלון לרפואת והצלחת יוסי ביטון הבעלים של "אביזרי הגולן" וכל משפחתו ישלם ה' פעולו אמן

photo.net & more

"ויהי בשלוח פרעה את העם ולא נזום אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינזום העם בראותם מלחמה ועשו מצרים"
כשיצאו ישראל מצרים, חשב הקדוש ברוך הוא מחשבות, אם להוליכם דרך המדבר או דרך ארץ פלשתים, והספק היה שקול. כי הגה היציב החיובי שבדרך פלשתים הוא, כי אם יוליכם דרך ארץ מיושבת יידיה להם מה לאכול, אבל לעומת זה הסכנה גדולה לבל יטמעו בין הפלשתים, כי הלא היו שקועים במיט שעייר טומאה, ומי זה יערוב שלא יתערבו בנייהם, ושיירצו ללכת להר סיני לקבל התורה?

והחיוב והשליטה שברך המדבר היא, כי אמנם טומאה אין שם, ואין שם גיעולי גויים ועובדיהם, אבל לעומת זה, הלא המדבר ארץ לא זרועה, ומאין יימצא להם לחם ובשר?

עד שלבסוף החליט הקדוש ברוך הוא, שיותר טוב להוליכם דרך המדבר הטהור, ולא דרך ארץ פלשתים הטמאה, כי יש סכנה פן יקבלו השפעה שלילית מטומאת הפלשתים. ואך ענין הפרנסה פתר להם השם יתברך על ידי שנתן להם מן במדבר, לחם מן השמים בדרך נס, ובלבד שלא ירדו שוב מטומאה לטומאה.

ומכאן תשובה לכל אלו שהולכים לעבוד במקום שעלולים לחלילה להתקלקל מבחינה רוחנית. אבל צריכים הם לחשוב שאם לששים ריבוא אפשר היה להוריד להם מן השמים, על אחת כמה וכמה שיתן השם יתברך פרנסה לכל מי שישמור מצוותיו וחוקותיו ותורותיו, ובלבד שלא ילך אחרי ההבל.

"ויהי בשלוח פרעה את העם ולא נזום אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינזום העם בראותם מלחמה ועשו מצרים"
יש להבין, והרי הר סיני נבחר כבר לפני כן לנתינת התורה עליו, וכמו שכתוב (שמות ג, יב): "תעבדו את האלהים על ההר הזה", ואם כן מדוע הכתוב אומר כאן שהטעם שהלכו דרך המדבר ולא דרך ארץ פלשתים, מחשש שינחם העם?

ויש לומר, שמכיון שהיה גלוי וידוע לפני השם יתברך שינחם העם, על כן מלכתחילה נבחר הר סיני לקבל עליו התורה, אבל לולא טעם זה הינ באמת מקבלים את התורה בארץ ישראל...

"וזמזמים עליו בני ישראל מארץ מצרים ויקח משה את עצמות יוסף עמו"

"חכם לב יקח מצוות" - זה משה, שבשעה שכל ישראל עסקו בביוזה, עסק הוא בעצמות יוסף (לקוט).

בספרים הקדושים הקשו, שלכאורה יאה יותר לקרוא לזה חסידות, צדקות וכדומה, ולמה זה נקרא חכמה?

ויש לומר, שסוחר שהוא חכם וממולח, כאשר מציעים לו סחורה לקנות, אינו מתפעל מהחיצוניות ומהיופי המסנוור, אלא מתעמק במחשבתו היטב וצופה לעתיד, אם יוכל למכור את הסחורה במחיר הגבוה ביותר, ואז לאחר כל החשבונות מסיק את המסקנה אם לקנות את הסחורה.
וכן היה משה רבינו סוחר גדול בעניני מצוות, דהיינו שלא הסתנוור מביות מצרים, אלא היה חכם וידע שהסחורה הטובה והכדאית היא אך ורק התורה ומצוותיה, כיון שהאדם מקבל עליה שכר רב מאד מאד, ולכן נאמר עליו: "חכם לב יקח מצוות".

"וה הולך לפניו ימים בעמור ענן לנזותם הדרך ולילה בעמור אש להאיר להם"
יש לדרק מדוע הכתוב הקדים יומם ללילה, והרי כתוב בתורה "ויהי ערב ויהי בקר יום אחד", ואם כן היה צריך להקדים לילה לפני יום?

ויש לומר, שלא נאה ולא יאה להצמיד תיבת "לילה" (שמסמל את החושך) לשמו של השם יתברך, ואם היה מזכיר לילה תחילה, היה כתוב: "ויהי הולך לפניו ימים", ולכן הקדים לכתוב יום תחילה, כדי שתיבת יומם תהיה קרובה לשמו של השם יתברך, ולא תיבת לילה.

"ויגיד למלך מצרים כי ברוח העם ויהפך לבב פרעה ועבדיו אל העם ויאמרו מה זאת עשית כי שלוחנו את ישראל מעבדנו"

יש להבין, איך פרעה ועבדיו אמרו "כי שלחנו את ישראל מעבדנו", והרי הדבר לא היה תלוי בהם, כיון שהם לא שלחו את ישראל מרצונם הטוב, אלא רק לאחר שקיבלו מכות נוראות?
ויש לומר, שהנה הקדוש ברוך הוא אמר לאברהם "ועבדום ועינו אותם ארבע מאות שנה", אבל לבסוף נשתעבדו במצרים רק מאתיים ועשר שנים, כיון שהמצרים העבידו אותם ביתר שאת ויתר עז, וכפי שאמרו רבותינו שקושי השיעבוד השלים המנין, ולכן נחשב הדבר כאילו נשתעבדו ארבע מאות שנה.

והוא שאמר הכתוב: "מה זאת עשיתנו" - עשינו טעות שגרמנו לישראל שיצאו לפני הזמן שנקבע להם, "כי שלחנו את ישראל" - שלחנו אותם מחר, וזאת בגלל "מעבדנו" - שהעבדנו אותם יותר מדאי, ועל ידי כך גרמנו להם שיצאו לפני הזמן המיועד להם...

"ויקח שש מאות רכב כוזר"
באחת מאגרותיו של המהר"ם שיף, מצוי סיום הכולל פסוק מפרשת בשלח, הערוך בצורת חידה: "ויקח שש מאות רכב (נותר) בחור".

לאחר נסיונות מייגעים פוענחה חידה מבריקה זו בדרך הבאה: "ויקח שש" - כשאתה לוקח (מפחית) מספר שש, מאות רכב" - מאותיות "רכב", שהן בגימטריה 222, נותר "בחור" - נותן בדינו 216, מספר העולה לגימטריה של "בחור"...

הלכות יוסף ורחל

הלכות קריאת שמע של ערבית
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

תחלת זמן קריאת שמע של ערבית

כל האמור לעיל בסעיף הקודם אינו אלא כשהציבור מקדימים להתפלל תפלת ערבית מבעוד יום, אולם לכתחלה ראוי ונכון שכל שיכולים להתפלל תפלת ערבית בעיבור אחר צאת הכוכבים יעשו כן, כדי שיקראו קריאת שמע בזמנה עם ברכותיה. ונמלכד שכאשר מתפלל וקורא קריאת שמע קודם צאת הכוכבים לא יצא ידי חובת מצות קריאת שמע, הרי אם התפלל גם תפלת המנחה אחר פלג המנחה אינו רשאי להתפלל גם תפלת ערבית אחר פלג המנחה אלא אם כן בשעת הדחק, וכגון במקום שאם לא יתפללו מבעוד יום תתבטל תפלת הציבור, וכמו שנתבאר לעיל (סימן רל"ג סעיף ד').

וכן מי שאינו יכול להתפלל בעיבור כלל, כגון שנמצא במקום שאין שם מנין, או שאינו יכול ללכת לבית הכנסת להתפלל מחמת שהוא חולה וכיוצא בזה, אינו רשאי להקדים להתפלל ערבית ולקרא קריאת שמע וברכותיה מבעוד יום, אלא ימתין עד צאת הכוכבים ויקרא קריאת שמע ויתפלל ערבית.

ומנהג הספרדים ועדות המזרח שאפילו במקום שהציבור אינם צריכים להקדים להתפלל ערבית מבעוד יום, קוראים קריאת שמע וברכותיה ומתפללים ערבית מיד אחר שקיעת החמה, ואחר צאת הכוכבים חוזרים וקוראים קריאת שמע. ורבים מהאשכנזים נהגו להתפלל ערבית בכל יום אחר צאת הכוכבים.

מי שקרא קריאת שמע בבית הכנסת מבעוד יום, שצריך לחזור ולקרא קריאת שמע בלילה, לכתחלה לא יסמוך על קריאת שמע שעל המטה, אלא יקרא קריאת שמע מיד בצאת הכוכבים, ויכוין לצאת בקריאה זו ידי חובת מצות קריאת שמע, ויכוין בקריאתו לקבל עליו עול מלכות שמים במורא. ומכל מקום אם לא קרא עד שהלך לישון יכול לצאת ידי חובת מצות קריאת שמע בקריאת שמע שעל המטה, ובלבד שיכוין בקריאה זו לצאת ידי חובת מצות קריאת שמע, וגם יכוין לקבל עליו עול מלכות שמים במורא.

וכשהחזר וקרא קריאת שמע בלילה יקרא כל שלשת הפרשיות של קריאת שמע, וכשקרא פרשת ציצית ומזכיר בה יציאת מצרים יכוין לקיים מצות זכירת יציאת מצרים בלילה.

ואחר שסיים קריאת שמע יחזור ויאמר תיבות "ה' אלהיכם אמת" כדי להשלים לרמ"ח תיבות. ויש מהאשכנזים שנהגו לומר קודם קריאת שמע "אל מלך נאמן", כדי להשלים לרמ"ח תיבות, ולפי מנהג זה אינו חוזר על תיבות "ה' אלהיכם אמת" בסיום קריאת שמע.

אמרות יוסף ורחל

"לה' הישועה"
למלך פרסיה היה רופא ושמו הר"ד אהרן גארהיה. שבתחילה לא היה שומר תורה ומצוות. אך בהמשך הזמן נעשה בעל תשובה גמור ואחד מהתלמידי המגיד ממזריטש.
פעם נכנסה אליו נערה בזיקה על מצבו של אביה שהוא חולה אנוש ורגליו ספורים. הר"ד שמע את דבריה, קם לאיטו. החל להבריט את בגדיו, לצחצה את נעליו, כאילו שום דבר אינו בוער.
ראתה זאת הנערה, וברוב יאווה זקקה: "רבנו של עולם גם הרופא אינו נהפז לבוא. הושיעה איפוא אתה לברך".
מיד אמר לה הרופא: לבי לשלום, שבבר הוטב לאבירי. אחר כך הסביר, שמרבחה הכיר שהמצב הוא נכבד לאחר יאוש ורק נס יציל את החולה. לבן עשה פעולה ששברה את לב הנערה, עד שמגדל יאווה תזקק אל ה' ותעורר ישועה ניסית.